

Niekoľkokrát mali pocit, že niekde niečo šustlo, ale vždy to boli iba vtáky vo vetvách kríkov alebo Zorka, ktorá sa škrabala za uchom.

Keď tam pol hodiny ticho číhali a srna sa neobjavila, vyliezli zo skrýše. Vrátili sa k srnčatám, ktoré nehybne ležali na rovnakom mieste. A tak sa rozhodli, že ich vezmú domov k Mirkiným rodičom.

„Do čoho ich však dáme?“ premýšľala Mirka nahlas. Mali so sebou iba malý batoh a oblečenie, čo mali na sebe.

„Do bundy?“ navrhol Christian a začal si rozopínať vetrovku.

„Áno, to je dobrý nápad,“ súhlasila Mirka a aj ona si vyzliekla bundu.

Každý z nich potom opatrne zabalil jedno srnča a držiac ich v náručí vyrazili domov.

Privítanie

Rodičia práve popíjali na terase dopoludňajšiu kávičku, keď deti otvorili bránku a vošli do záhrady s podivne zabalenými batohmi v náručí.

„Mami, oci, pozrite, čo sme našli!“ zvolala Mirka, hneď ako ich zbadala.

Obaja rodičia odložili šálky s kávou na stôl a šli sa pozrieť, čo to deti nesú.

„To sú srnčie mláďatá?“ udivene sa spýtal ocko, keď poodkryl bundu, do ktorej bolo jedno zabalené.